

ANY II - N.º 15 - SETEMBRE 1980

la farga

BUTLLETÍ DEL CASAL DE JUBILATS

SALT

Joan Vidal
conseller
de Governació

Diàleg

Sistema tributari federal

ció i l'Estatut i la llei municipal vigent. Estem en condicions d'elaborar una nova llei, moderna, amb l'experiència que podem treure d'altres lleis municipals. Concretament pel que fa a la llei del 32, la situació històrica ha variat de tal manera que no ens serveix. Fins i tot hi ha principis en aquella llei que serien contradictoris amb els que ara hauran de predominar, com per exemple la tendència actual a afavorir la descentralització de nuclis urbans, davant la tendència del 32 a la concentració urbana».

Què més voldríem que els impostos els cobrés Catalunya i que la recaptació la distribuís Catalunya d'acord amb les necessitats del país. Fins i tot en el cas, fantasiós, que haguéssim de pagar els mateixos impostos i amb les mateixes xifres absolutes o percentuals que paguem avui. Una cosa es tenir la iniciativa, la decisió i l'execució nosaltres i una altra no tenir-la. I no únicament no tenir-la sinó haver d'acceptar que una imposició abstracta, totalment allunyada de nosaltres, determini, en nom nostre, que, com i quan hem de pagar.

Som nosaltres, els fills de la terra, els qui la coneixem i l'estimen, i som nosaltres els qui vivim aquí, els qui aquí treballem, a qui correspon el dret de gestió en la nostra vida econòmica, que sabem prou que més aviat facilita la planificació de comptes en una codificació més global. A nosaltres correspon la gestió, quan el poder no ens la deixa exercir, som nosaltres els qui anem perdent lentament la nostra identitat de poble.

El 22 d'agost propassat "L'AVUI" publicava l'article d'un Josep Crisellas del que en reproduïm els dos primers paràgrafs.

Hem subratllat Catalunya, dues vegades, i també país; només cal posar SALT en lloc de Catalunya i poble en el de país. Com es pot observar, encaixa perfectament. L'autor demana la gestió tributària per a Catalunya; el poble de Salt es troba en el mateix cas.

La conveniència d'administrar els bens propis per part de les Comunitats Locals, per petites que siguin, fa molts anys que queda ben clar.

Les màximes autoritats en matèria d'Hisenda Pública hi estan d'acord.

També repassant la Premsa i en el mateix diari corresponent al 29 d'agost, el Sr. Vidal i Gaiolà, parlant de la futura Llei Municipal, s'ha expressat en els termes que també figuren en aquesta plana.

A "L'Avui" per dir-ho d'alguna manera, hi hem trobat teoria, però en el "Punt" de no fa masses dies veïem reflectida la conflictivitat que de nou ha encetat la portada de l'aigua potable a Salt.

Repetim aquí les opinions de dos saltencs que coneixen bé el tema: en Salvador Sunyer i en Ramon Torramadé.

La qüestió de l'aigua porta polèmica des del començament. En el primer pressupost hi havia una partida fantasma de 20.700.000 pessetes que l'Ajuntament de Girona volia carregar a la gent de Salt, quan resultava que ja les havia cobrades.

És evident que l'administració d'una Entitat petita per part d'una de més gran, quan aquest fet ve imposat, resulta impossible poder ho fer bé.

L'Ajuntament de Girona, l'actual o l'anterior, està demostrant que no en sap més. L'any 1981 registrà ja a més de l'aigua dues fallades massa importants: la cavalcada de Reis a Salt i el no haver volgut o sabut comprar les Bernardes per al poble saltenc.

Desitgem que en un ESPIGOLANT no gaire llunyà podrem reproduir la INDEPENDÈNCIA de Salt recollit del Diari Oficial de la Generalitat.

PUNT
TERRA

Molts de veïns no hi estan pas d'acord

Les aigües per tots els pous

SALT (De la nostra redacció). Una ordre de l'Ajuntament de Girona de fa unes setmanes obliga a totes les habitacions de la vila de Salt a connectar amb el servei d'aigües potables de Girona, servei que té concedit en exclusiva l'empresa "Girona, S. A."

La mesura, que té caràcter obligatori encara que no s'ha acabat de fixar el termini final d'execució, però en una gran part d'habitants de la vila de Salt no ha caigut bé.

Explica en Sunyer que s'afirma que les aigües de molts pous són contaminades, "però no es fa res perquè no es contaminin. Jo crec que la solució està en que tothom tingui aigua, però que també es prenguin mesures perquè les aigües dels pous continuïn essent potables".

En Salvador Sunyer, al final va afegir també que no veia pas massa clar que la instal·lació de l'aigua li costi al veí prop d'unes quaranta mil pessetes.

Per la seva banda, en Ramon Torramadé opina que fins avui aquest tema ha portat molt d'enrenou i el que portarà encara. "Que Salt necessita l'aigua potable no ho dubta ningú, ara bé,

que es cometi una injustícia fent pagar al poble una infraestructura que explota una empresa privada, això ja no està tant clar. I d'això en són culpables tant l'antic ajuntament, que la va imposar contra la voluntat del poble, com l'actual que diu que com que va trobar els compromisos fets amb la concessionària, solament s'ha ocupat de cobrar els rebuts als veïns. I el Consell de Salt també n'és responsable ja que s'hà des preocupat olímpicament com si fos un afer que no afectava al poble i no ha volgut reclamar a l'Ajuntament de Girona l'acompliment d'uns compromisos que havien fet per escrit".

Any II - Núm. 15
Setembre 1980

SUMARI

Espigolant.....	2
Editorial.....	3
Vida del Casal.....	5
Petanca.....	7
Muntanya.....	9
Reflexions sobre l'escola. avui.....	10 i 11
Teva/Mova.....	13
Jubilació!.....	15
Culturàlia.....	17
Fotoconkurs Salt inòdit.....	17
A la taula de LA FARGA.....	17
Última hora: Salt vol ser independent.....	18
Caçafarro.....	19

CONSELL DE REDACCIÓ

Lluís Mateu, Josep Cristófol,
Quim Pla, Miquel Casellas, Joan
Arnau, Narcís Burch, Josep M.^a
Torràs, Alfons Mateu, Eusebi
Cabezas, Martí Fita, Josep M.^a
Quintana, Guillem Terribas.

DISSENY

J. Cristófol i Guillem Terribas.

PORTADA

Carles Vivó

COL.LABORADORS

Ramon López Angulo, Josep
Oriol.

ADMINISTRACIÓ: M. Casellas

PUBLICITAT: J. Cebrián

DISTRIBUCIÓ:

Joan Roig i Pitu Geli

REDACCIÓ:

Passatge Verdaguer, n.º 1
CASAL DE JUBILATS
SALT

IMPRESSIÓ:

TIPOGRAFIA-OFFSET PAGÈS
Teléf. 42 01 07 - ANGLÈS

D'aquest número de LA FARGA
se n'han imprès 1.000 exemplars.

Autoritzem la reproducció dels
articles, esmentant el nom de LA
FARGA.

Dipòsit Legal: GI 356 - 1979

editorial

DAVANT EL NOU CURS ESCOLAR

Estem a les portes d'un nou curs escolar... Setembre i Octubre són mesos indubtablement escolars, en què el protagonista és el nen. Centenars, milers, d'infants i joves retornen a les escoles per començar una nova etapa en la seva formació personal.

I davant del nou curs escolar, ens hem de fer diverses reflexions.

La primera reflexió, és que en aquest país l'ensenyament no és encara totalment gratuït. I això comporta irreversiblement una sèrie d'equilibris en l'economia familiar que representa una seriosa preocupació per a molts de pares: la compra de llibres, material escolar, la roba, el menjar, el transport, viatges i desplaçaments muntats moltes vegades com un estricte negoci, incideixen de manera profunda en un pressupost familiar sensiblement retallat per l'actual crisi econòmica.

Mentre totes aquestes despeses "extres" no estiguin resoltes, mentre representin notables preocupacions per als pares, i múltiples trasbalsos per als fills, l'ensenyament serà encara un luxe, inabastable per a molta gent modesta i treballadora.

La segona reflexió, pertoca a la qualitat de l'ensenyament. Avui dia encara falten places escolars, el material de les nostres escoles, especialment les públiques, és insuficient i mal dotat. Hi ha un excessiu nombre d'alumnes per classe, cosa que repercuteix en la relació mútua i continuada entre el professor i l'alumne...

I no cal dir que si comparem el nostre ensenyament amb la majoria dels països europeus, constatarem que encara és molt baix, i queda molt camí per fer...

La tercera reflexió es centra en l'ensenyament del català i en català. Un país com el nostre, que ha lluitat temps i temps per conservar la llengua, ha de treballar ara més que mai per consolidar-la i fer-la arribar a tota la gent que viu entre nosaltres.

Una preocupació essencial de la nostra Generalitat, representada pel govern català ha de ser catalanitzar el país, i fer-nos retrobar les nostres arrels de poble. I això s'aconseguirà mitjançant un ensenyament del català i alhora en català.

El dret més important que té una persona, és el dret a rebre una educació i una cultura. No obstant, l'ensenyament al nostre país té encara profunds buits i nombroses deficiències. L'educació ha de ser, ara més que mai, objecte d'atenció, ja que un poble incult no podria ser mai un poble avançat.

VIDA del CASAL

Per NARCIS BURCH

LA JUNTA INFORMA

Després de l'aixamplament de les nostres instal·lacions la primavera passada, els comptes i la financiació de les Obres ha quedat de la següent manera:

El pressupost total pujà a la quantitat de 2.448.721 ptes. Aquest import es va pagar en dues meitats. Una part la va pagar el Casal per mitjà d'un crèdit de la Caixa de Pensions, i de l'altre meitat se'n va fer càrrec una empresa tèxtil molt vinculada a Salt. Cal remarcar que el crèdit el varen avalar 24 socis.

Amb tot el Casal ha pagat també, fora de pressupost, una factura per modificacions, plànols i direcció de les obres, així com els honoraris d'aparellador que pujà un total de 378.114' ptes.

El Casal de Jubilats agraeix a tots els qui d'una manera o altra han fet l'engrandiment del nostre local social.

FESTA DEL JUBILAT A SALT

Pel dia 12 del proper mes d'octubre La Junta Directiva organitza la tradicional FESTA DEL JUBILAT, en

honor als nostres socis de la tercera edat. La festa consisteix en un dinar de germanor que es celebra en un escollit indret de les nostres comarques. A l'hora d'escriure aquestes ratlles encara no s'ha concretat el lloc exacte, mantindrem els nostres socis informats per mitjà de la nostra cartellera del Casal.

Esperem l'assistència de joves i de grans a aquesta trobada anual que per la seva simpatia ha arrelat tan fort en la vida del Casal.

SOCIS DEL CASAL A LOURDES

Un cinquantena de persona del Casal han visitat Lourdes. L'excursió va tenir lloc els dies 10, 11 i 12 d'aquest mes de setembre. Aquesta sortida és una més de les que organitza el Casal. No cal dir que els preus sempre s'han ajustat de manera que pugui participar com més gent millor. Aquestes excursions sempre són anunciades amb antelació a les cartelleres del local social.

HAVANERES

Com ja és tradicional en aquestes dates, el Casal, conjuntament amb "LA CAIXA" organitza una cantada d'Havaneres convidant als socis en particular i als saltencs en general.

Aquest dia el Casal respira un aire popular com poques vegades es pot veure en les nostres instal·lacions. Hi acudeix gent de totes edats, que oblidant-se de tot, participen en una festa que engresca d'una manera sana a tots els assistents.

Malgrat els actes que coincidien amb la data de la celebració de les havaneres (28 d'agost), ens va sorprendre la presència d'un miler de persones que seguien amb interès les acurades interpretacions de LES VEUS DE BESALÚ.

El moment culminant de la nit, però, va ser quan el conjunt va entonar l'HIMNE DE SALT. A causa del seu ritme agafadís s'hi varen afegir d'una manera entusiasta la majoria dels assistents...

SALT, DE CAN TONA A CAN PIXERA (3 veg.)
I AL MIG L'AJUNTAMENT.
NO VOLEM SER DE GIRONA, (3 veg.)
AVIAT JA NO EN SEREM....

CLASSES DE CATALÀ AL CASAL

Els dimarts i divendres,
de 8 a 9 del vespre.

Començament del Curs:
Divendres, 3 d'octubre.

Informació i inscripcions:
Al Bar del Casal

Organitza: LA FARGA

CONCURS DE DIBUIX INFANTIL III APLEC DE SALT

Per a nens i nenes fins a 12 anys
TEMA: L'Aplec.
Participeu-hi!!

El treball guanyador del premi especial, serà reproduït a la portada del pròxim número de LA FARGA.

Organitza: LA FARGA

LLIGA SOCIAL D'ESTIU PER JUVENILS I INFANTILS

Es va jugar els tres dissabtes abans de la Festa Major i es van fer les finals el mateix dissabte de Sant Jaume. Els infantils es van repartir per dupletes, que foren vuit en total. La classificació fou:

1.er Carles Ros i Josep M.ª Soler;
2.on Gemma Busquets i Ricard Gamundi; 3.er. Josep Jou i Judit Busquets. 4.art. IMagda Martín i David Ros; 5.è. Judit Anglada i Josep Martínez l'Ivan Bohigas també juga 1 partida) 6.è. Lluís Armengol i Xavier Ros; 7.è. Joel Mateu i Santi Domènech, 8.è. Sergi Cama i Joan M.ª Andreu

Per als tres primers classificats hi hagué una copa, així com medalla per a tots els restants.

Quatre juvenils disputaren també una mini-lliga individual que donà els següents resultats: 1.er. Manel Macias; 2.on. Jaume Fàbregas; 3.er. Jordi Soler; 4.art. Carles Fàbregas.

INAUGURACIÓ DE LES PISTES DE BOTXES

A la pasada Festa Major es feu la inauguració de quatre pistes de botxes als terrenys que el Consell Municipal de Salt ha cedit al Club Petanca Salt i que aquest ha acondicionat per a tal ús. Estan situats just darrera de la Piscina Municipal i seran d'ara endavant el lloc on el Club Petanca Salt jugarà les partides de "la llarga". Per celebrar l'esdeveniment es feu un Concurs que durà tot el dissabte dia 26 de Juliol i amb finals el dia 27.

Hi prengueren part vuit quadretes dels següents clubs: 3 del C.P. Salt, 1 del GEiEG, 1 de Botxes Girona, 1 del Avap, 1 de RENFE i 1 de Canet. GEiEG i Avap jugaren la final que fou guanyada pel GEiEG i el 3.er i 4.art. lloc es decidí entre Canet i C.P. Salt guanyant aquests. Lluís Mateu, Josep Boó, Jordi Martín, Manel Ros i Josep Torras foren els homes que van jugar entre els dos dies a la quadreta de Salt millor classificada.

El Cap d'Esports del Consell Municipal de Salt, en Domènec Bosch, féu entrega dels trofeus i rebé una placa commemorativa de l'acte. Així mateix els jugadors feren entrega d'una placa al President del Club Petanca Salt.

CONCURS INTERN. A SALT.

Com cada any es celebrà el Concurs Internacional de Petanca que va aplegar a 36 tripletes de Seniors, 7 de Fèmines i 5 d'Infantils. Els resultats foren:

INFANTILS:

1.er C.P. Salt (Judit Anglada, M.ª Àngels Torras, Jordi Llovetl).
2.on CRAC Cassà (Oscar Fernández, Joaquim Nogué, Josep M.ª Solé)
3.er C.P. Salt (Josep Jou, Joel Mateu, David Ros).

FÈMINES

1.er. C.P. Montilivi (Tripleta de Calvo).
2.on CRAC Cassà (Tripleta de Roqué).
3.er CRAC Cassà (Tripleta d'Horta).
4.art. C.P. Salt (Tripleta de Gamundi).

CONSOLANT SENIORS:

1.er CRAC Cassà (Tripleta de Miralles)
2.on C.P. Salt (Tripleta de N. Ros).

GENERAL SENIORS

1.er Penya Tertúlia (Nico, Amancio Angulo).
2.on Germans Sàbat (Blas, García, Cecilio).
3.er C.P. Salt (Cabezas, Mateu, Torras, Jr.)
4.art. C.P. Prat (Tripleta de Quesadal).

Feren entrega dels Trofeus l'Alfons Moré, Cap del Consell Municipal de Salt, Domènec Bosch, Cap d'Esports i membres de la Junta Directiva del C.P. Salt.

24 HORES DE PETANCA SENIORS I 6 HORES DE FÈMINES

Un total de divuit cinquetes disputaren la 4.a Edició de les 24 Hores de Petanca que anualment organitza el C.P. Salt amb el suport de "LA CAIXA"; Potser cap any havien estat tan disputades ja que faltant tan sols una partida encara no estaven decidits els primers llocs. El C.P. Salt encara que no va guanyar la Copa de Campió va classificar sis equips dels nou que presentava entre els deu primers classificats que foren:

1.er Penya Tertúlia de Petanca (Montilla) 2.on. C.P. Salt (Quintana). 3.er C.P. Salt (Casanova). 4.art. C.P. Montilivi (Calvo). 5.è C.P. Salt (Cabezas), 6.è. C.P. Germans Sàbat (Sanchez); 7.è C.P. Salt (Silveri), 8.è. C.P. Salt (Barceló), 9.è Penya Tertúlia de Petanca (Durán); 10.è. C.P. Salt (N. Ros).

Les Fèmines van jugar el mateix dia el Concurs que estava anunciat com a 10 Hores i que degut al poc nombre de participants es canvià a 6 Hores. Jugaren a la Plaça del Peixos un total de nou tripletes i el resultat

Per BOLIC

final fou: Roqué (Crac Cassà) 14 punts; Carrillo (C.P. Salt) 14 punts; Calvo (C.P. Montilivi) 13 punts; Espinosa (C.P. Salt) 9 punts; Gamundi (C.P. Salt) 8 punts; Quintana (C.P. Salt) 6 punts; Paula (C.P. Salt) 6 punts; Pla (Crac Cassà) 2 punts, Negre (Crac Cassà) 0 punts.

Els Trofeus foren entregats pel Delegat Coordinador de LA CAIXA a Girona en Miquel Casellas i la seva esposa M.ª Isabel Casals, així com per alguns membres de la Junta del C.P. Salt.

CONCURS SOCIAL "NITS DE CLUB"

Instituït per primera vegada, va resultar d'un èxit total. 42 jugadors es van aplegar en 14 tripletes fetes per sorteig i en dos grups de set, tots contra tots, van jugar tres dies consecutius a partir de les deu del vespre. El temps es va sumar a la cordialitat i "renyines" que hi havia a totes les partides i l'últim dia a dos quarts de dues del matí els participants van fer piló davant les taules amb bona coca i fresc xampany. Acabat el refrigeri es va procedir al repartiment de premis a les quatre primeres tripletes, que foren:

1.er Echavé, M. Ros, Josep M.ª Macias.
2.on Torras Sr. Antoine, J. Arnau.
3.er. Quintana, Antònia Gurt, Ruiz Jr.
4.art Juli, Dolors, Vicente, Catalina Serra.

El primer premi, consistent en tres ampolles de bon conyac fou entregat per els seus donadors, els del Bar del Casal.

El Club Petanca Salt vol fer palès el seu agraïment a tots els socis i simpatitzant que en el decurs de les competicions que organitza, es desvetllen per la bona marxa de les mateixes. Vol fer menció especial d'en Joan Santana, Joan Rosa, Pàmies, Joan Arnau, Jordi Arnau, Josep M.ª Torras i tants d'altres que sempre "fan per un" quan convé fer "quelcom" amb detriment moltes vegades de la seva afecció esportiva. No vol ni pot oblidar a totes les fèmines que sempre estan al peu del canó per vendre números de la rifa o repartir coca. A tots ells: ¡¡MOLTES GRÀCIES!!

CENTRE EXCURSIONISTA SALTENC

REPRESA D'ACTIVITATS

Ja és costum: Cada any, el C.E.S. celebra el començament d'un nou curs d'activitats amb una festa. Una senzilla festa que serveix, si més no, per retrobar-nos tots plegats després del parèntesi estiüenc, explicar-nos mútuament com han anat les vacances i parlar de la nova temporada d'excursions que s'enceta. D'acord amb el que ja anunciàvem a l'anterior número de LA FARGA i amb la carta invitació que vam trametre a tots els nostres socis, aquesta festa d'obertura de curs es va celebrar el dia 26 d'aquest mes de setembre, amb la participació d'un centenar de companys excursionistes, que van omplir totalment la sala d'actes del Casal i el local del C.E.S.

PRÒXIMES EXCURSIONS

11 i 12 D'OCTUBRE

III APLEC DE SALT. — El Centre Excursionista Saltenc participarà, també aquest any, en l'organització de l'Aplec de Salt, que tan bona acollida popular va obtenir en les dues anteriors edicions, i que tindrà per escenari els paratges del Pla de l'Estacada. La nostra Entitat tindrà cura de la senyalització del camí i del muntatge del campament. Comptem amb la teva col·laboració. Informa't i inscriu-te a la llista que s'exposa a la cartellera del nostre local.

19 D'OCTUBRE

COSTELLADA A ROCACORBA. — L'excursió al Santuari de Rocacorba és, de fet, la primera del programa muntanyenc de la present temporada. Per això hem pensat de celebrar-ho amb una costellada col·lectiva, a la que ens agradaria que hi participessin tots els nostres socis. Per tal de facilitar la bona organització, preguem que us inscriviu amb la màxima antelació possible.

9 DE NOVEMBRE

CASTANYADA A SANT GREGORI DEL TURONAL. — Novembre és temps de castanyes, i la muntanya de Sant Gregori del Turonal (del Plantadís), a més de l'esplèndid paisatge, les fonts i les panoràmiques excepcionals que ofereix a l'excur-

sionista, està coberta de castanyedes. És, doncs, el lloc ideal per a celebrar-hi la nostra excursió de la castanyada, que voldríem que el llarg dels anys esdevingués tradicional. Hi haurà moscatell!

23 DE NOVEMBRE

EXCURSIÓ A LA SALUT I RUPIT. — Ens permetem de recomanar-vos especialment aquesta excursió. L'itinerari —senzil, planer i apte per a tothom— transcòrrer pels paratges sens dubte els més bells del Collsacabra: De la Salut a Rupit per la Devesa és una passejada a través d'un paisatge idíl·lic; de Rupit al Coll de Condreu pel Sallent i el camí que transcòrrer arran de la llarga cinglera és d'una espectacularitat impressionant. Un itinerari, en fi, ple d'al·licients i de contrastos. Veniu-hi!

NOUS SOCIS

Les últimes altes com a socis del Centre Excursionista Saltenc són les següents:

Glòria Gotarra i Xuclà.
Paquita Blasco i Fuster
Josep Ribot i Riera.
Lluís Carreras i Trias.

A tots, la nostra cordial bonvinguda.

IV APLEC EXCURSIONISTA DELS PAÏSOS CATALANS

Durant els dies 1 i 2 de novembre, organitzat pel Centre Excursionista de Catalunya, es celebrarà aquest important Aplec Excursionista a la Cabana dels Alemanys (Vall de Manet - Conflent). Entre les activitats previstes hi ha actuacions de corals franceses, foc de camp, diverses xerrades sobre la problemàtica de la muntanya i de l'excursionisme i una ascensió col·lectiva al Puig dels Tres Estels.

La Comissió organitzadora ens ha promès trametre'ns, en els pròxims dies, tota la informació i propaganda, que posarem a la disposició dels interessats en participar-hi.

ACLARIMENT

A la ressenya de l'escalada a Les Agulles de Santa Magdalena que publicàvem al número 12 de LA FARGA es va ometre mencionar, entre els noms dels qui van assolir aquell espectacular cim, el del soci Miquel Carreras. Quedi constància per a la història.

17 d'octubre

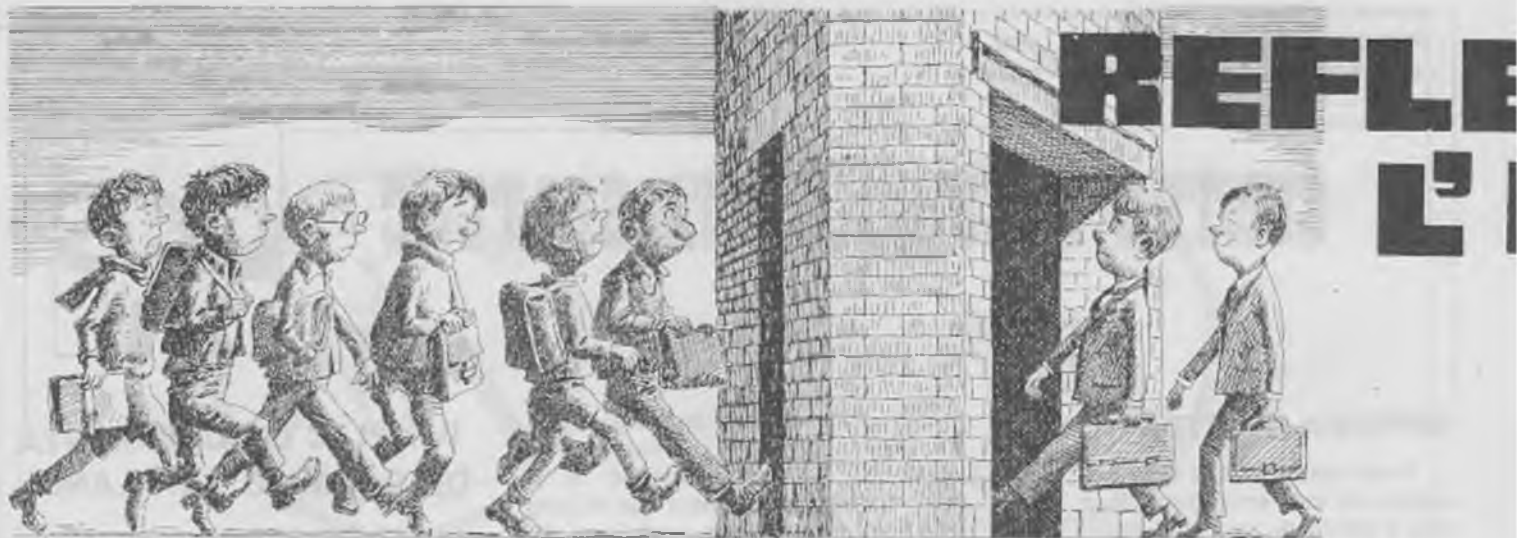
EL C.E.S. I ELS SEUS PROTAGONISTES

Projecció de diapositives de Josep Cristòfol.

EL CENTRE EXCURSIONISTA SALTENC ja té dos anys i mig d'existència. L'activitat portada a terme en aquest espai de temps és realment important: D'excursions n'hem fet un reguitzell, d'acampades i altres actes, Déu n'hi do. Els protagonistes de tota aquesta activitat hem estat nosaltres. Els socis, els familiars, els amics, els simpatitzants... En definitiva, la gran família del C.E.S.

La projecció de diapositives que ara anunciem és una repassada a tota aquesta activitat, tot destacant-ne especialment aquest protagonisme. No us la perdeu!

RECORDEU: DIVENDRES, 17 D'OCTUBRE, A LES 8 DEL VESPRE, A LA SALA D'ACTES DEL CASAL.

AIXÍ ES VEU L'ESCOLA?

A vegades el pare de família jutja l'escola i el que hi fan els seus fills per mitjà de dos criteris molt discutibles: La imatge que ell té de com ha de ser l'escola i les qualificacions dels vailets.

El concepte que la persona té de l'escola s'ha forjat en la seva experiència d'alumne. Ha passat ja força temps d'això i sabem bé que la memòria canvia les coses, les arrodoneix, les adapta sense que ens en adonem ben bé. El món progressa. L'escola també. Es modifiquen els models. Anem descobrint coses a l'entorn de nosaltres mateixos que val la pena aprofitar.

La forma de qualificar d'un professor no sempre es correspon amb la forma de fer-ho d'un altre. La mateixa qualificació pot significar coses molt diferents. La paraula "excel·lent" pot premiar l'esforç d'un nen o la intel·ligència d'un altre, per exemple. Quan ens preocupem massa per les qualificacions perdem de vista que els nens van a l'escola per a aprendre, no per obtenir notes brillants.

L'escola està al servei del nen diuen, però a ell gairebé ningú se l'escolta, a vegades se li acaba la paciència. No vol suportar una escola que no li diu res, que potser l'avorreix. Acaba acceptant el seu fracàs com irremeiable. Esperem que no perdi la fe en si mateix.

La fórmula que oforoix el costum, per a mi és enganyadora: premis i càstigs, la bici o la garrotada.

Mirem-ho de més aprop. Li prometo al meu fill una bicicleta si porta una bona qualificació en l'àrea de matemàtiques que és la que pitjor li va. Al meu fill li interessa aprovar sigui com sigui, obtenir la "bici", però no crec que es preocupi massa de les matemàtiques tan bon punt s'acabi el curs. Ja té el que volia.

D'alguna manera li he estat tractant al vailet aquest missatge:

— Ja sé que no vols aprendre matemàtiques, per això et regalo la "bici".

Als ulls del nen no té valor aprendre. El que té valor és el que vé tot darrera: la "bici" o qualsevol altra cosa desitjable.

EL COSTUM DIU...

L'escola intenta modificar-se a si mateixa per a tornar-se útil a aquest alumne que acabem de descriure, però no pot. És un nen més en un grup de quaranta. Li toquen, podem calcular-ho, set minuts diaris d'atenció del mestre, suposant que aquest no es cansés, ni atengués mai al grup, ni corregís res; es a dir, suposant que el professor dedicés tot el temps al tracte dels alumnes individualment. Les possibilitats del professor són molt limitades.

Llavors cal apel·lar al pare com a responsable últim de l'educació. Moltes persones no saben com ajudar als nois, tot i que tenen ganes de fer-ho.

Al castigar plantegem la situació de forma similar:

— Ja sé que t'empipa estudiar matemàtiques. Jo vull que aprovis. Si no ho assoleixes et quedaràs dos diumenges sense sortir amb els amics. Tria.

Com si estar a casa fos un càstig per algú que hi està a guts. Tant el càstig, del tipus que sigui, com el premi, són mitjans que desvaloritzen l'aprendre, com si no fos satisfactori estudiar, fruit de la lectura, i de tantes coses plaents que sense una miqueta d'esforç no podem gaudir mai.

Tant els premis com els càstigs es tornen inoperants si no s'augmenta la

EXIÈNCIES SOBRE ESCOLA, AVUI

per Ramon López Angulo, professor d'E.G.B. a Salt

dosí. Per altra banda cada vegada el premi haurà de ser millor i el càstig més terrorífic. Fins que el noi "passa" de tot, premis i càstigs inclosos. Elavors hem de buscar un culpable, i el culpable més a mà sol ser l'escola o els professors o el ministeri, però mai jo mateix.

CADASCÚ HA DE FER LA SEVA FEINA

Totes les persones necessitem companyia. Estar sol no és higiènic, porta a moltes coses i cap de bona. Hem de fer més companyia, crec jo, als nostres fills, bona companyia, aquella que els infants ens demanen.

Penso que estem perdent l'art de conversar. Fàcilment les converses esdevenen discussions. Ens parlem poc i ens escoltem menys. Tothom aprecia ser escoltat, sentir que alguna persona s'interessa per mi, que volen comprendre'm, que estan disposats a deixar-me ser tal com sóc.

1. — Parlo jo diàriament amb tota la gent de casa?
2. — Faig cas del que em diuen?
3. — Els meus fills estan tranquils, segurs amb mi?
4. — M'expliquen coses espontàniament?
5. — Els he d'interrogar per saber coses d'ells?
6. — M'amaguen les malifetes que fan?
7. — Tinc una bona comunicació amb les persones de casa?
8. — Com me veuen els altres?

Els nens són persones com nosaltres. Vull dir que no són tan diferents com a vegades ens pensem.

Acceptarlem els pares i mestres viure en les condicions que viuen ells? Acceptarlem que la gent ens tractés com nosaltres tractem als infants?

A voltes els petits són tractats com si fossis reis de l'Univers. Ens deixem manipular per ells. A voltes volem sotmetre'ls als nostres capricis. Ambdues situacions produeixen, persones immadures. Cal que fem un esforç per adonar-nos de com veiem els nostres petits:

9. — Què n'esperem d'ells.
10. — Ens mereixen confiança o tendim a vigilar-los continuament?
11. — Els creiem intel·ligents?
12. — Són ganduls?

Les respostes que l'educador, pare o mestre, doni a aquestes preguntes són bàsiques de cara a determinar com es comportaran els petits. Els estem "dient" de mil maneres, tant si volem com si no, el que pensem d'ells. Si crec que aquest infant fracassarà, li trameto continuament la meua esperança i, lògicament, fracassa.

Si per mi, l'escola i l'aprenentatge no tenen importància encara que digui i fins i tot em cregui tot el contrari, pels meus fills serà difícil

que aprendre a l'escola tingui algun sentit.

El que val no és el que diem als nens sinó allò que fem, allò que sentim. No solament diem coses quan parlem. Diem coses contínuament. Val més no contradir-se. Si nosaltres, per exemple, ens creim formats, que ja no ens cal millorar ni canviar res de nosaltres mateixos, els nostres fills es comportaran d'acord amb aquesta actitud.

13. — Com es veu el vailet a si mateix?

14. — Se sent capacitat per a tenir èxit o ja ha tirat el barret el foc a base d'anar-li demanat impossibles?

Creo que l'escola té èxit o no, en funció de com a mínim tres coses:

A). — Les seves possibilitats, com és ara el nombre d'alumnes per mestre, els materials de què disposa... etc.

B). — El sentit que té l'escola pel nen.

C). — La companyia que ofereix la família en l'aprenentatge.

Potser algú dirà que tot això són històries. És possible que ho siguin. Voldria, però, proposar una darrera pregunta:

15. — Què en queda del que vostè va aprendre a l'escola?

JOSEP GELI i PALAHÍ, EN PITU

El nostre Pitu, desconegut potser per molts, és un home senzill i tímid, que vol passar per la vida desapercbut. Ha estat col·laborador de La Farga, en dues ocasions i esperem que no siguin les últimes; en dos estudis curiosos, que despertaren l'interès de molts lectors, sobre els motius del poble de Salt, així com comptar junt amb un altre company seu, tots els arbres de la Devesa de Girona i els graons de la veïna Immortal Ciutat. No sols per això el portem a la plana del TEVA-MEVA, sinó perquè, a més a més, ens parli dels jubilats en general, ja que per a nosaltres i per La Farga els jubilats són persones a tenir en compte, per la seva important tasca feta, perquè ens interessa saber què pensa, què fa en les seves hores de lleure o què en pensen d'aquest Casal privat de Salt.

— D'hon sou fill, Pitu?

— De Salt, de Salt. Ens diu per dues vegades.

— Esteu casat?

— Sí, amb la Teresa i tenim un fill que es diu Jordi.

— I germà del President del Girona Futbol Club no?

— Sí, d'en Jordi Geli, i d'en Pere, Dalmau, La Maria, l'Àngel i en Manel: som set germans.

— Quants anys teniu ara?

— Seixanta-sis de fets.

— A quin col·legi vaig anar i quins mestres tenieu en aquell temps a Salt?

— A les Escoles Nacional, que llavors eren a la Plaça de Salt, i els mestres que teníem eren: el Sr. Vila, el Sr. Prats, i el Sr. Moreno; allò sí que eren mestres. Els estudis que ens donaven eren comparables a un batxillerat elemental d'ara.

— Què feien en el temps lliure en la vostra joventut?

— Els diumenges anavem a Girona i a l'estiu a banyar-nos al "Ter" (Ter) i entre setmana aquí al poble.

— Això vol dir que el poble era poble i que el Ter era el Ter?

— Sí, perquè en el Ter hi havia varies gorgues on ets podies banyar, com la Gorga de l'Hom, Les Escasies, en el Ter petit i la del Cervell del Gat en el Ter gros. Salt era un poble ben definit, com ho eren Santa Eugènia, i la Rodona; quan sorties de can Tona tot eren camps i a Girona s'hi anava només per anar al Cinema o a ballar.

— Com a jubilat que sou, què feu a les hores lliures?

— Jo el matí quasi tots els dies faig una llarga caminada pel poble i a les afores; i després esmorço i vinc una estona aquí al Casal, també m'agrada escriure i comptar, i això de comptar em vé de petit, quan anava a una església comptava els Sants, els bancs i les columnes.

— Es per això que vareu fer allò de les escales i dels arbres?

— Sí, perquè com ja he dit em vé de petit; pot ésser un vici.

— Ja que us agrada caminar, què és el que no ha canviat del poble?

— Els masos, el rec, que jo he conegut sense parets, però passava per allà mateix on passa ara.

— Vareu fer la guerra vós, Pitu?

— No. Bé, ja us ho explico: primer vaig estar 4 mesos a Mataró, d'observador; després 11 mesos a Begur. Jo era del Grup d'Escola d'Informació i Topografia d'Artilleria, i després necessitaven observadors per anar al far del Llobregat de Barcelona, allà varen fer uns examens de astronomia, meteorologia i matemàtiques i jo vaig sortir i m'hi vaig quedar fins que va acabar la guerra, nosaltres erem els que donàvem l'alarma quan venien a bombardejar Barcelona.

... — A quin costat vareu servir?

— A la República és clar.

— Salt com va quedar després de la guerra?

— Intacte, no va caure ni una bomba.

— Com jutgariu els quaranta anys de dictadura del General Franco?

— Jo sóc apolític, però crec que un polític no es pot jutgar, perquè en fan de bones i de dolentes; això sí, en Franco era un anti Catalanista, volia enfonsar la cultura catalana. Cosa que no va aconseguir.

— Delxem la història i parlem una mica dels jubilats. Esteu content d'estar jubilat?

— Jo sí, molt. Però també haig de dir que cobro el cent per cent del jornal, la meua dona encara treballa i això fa que no tingui problemes econòmics.

— Què opina el jubilat en general del casal? Està bé o marxaria millor si n'hi hagués un de l'estat?

— Aquí s'hi està molt bé, però jo sé que alguns marxarien perquè seria de franc. El sol fet de pagar 500 ptes. que és una quantitat ridícula a l'any,

crec jo. No obstant beuran cafès i cerveses quan els hi vé bé.

— És "tacanyo" el jubilat en general?

— Home, n'hi ha de tots, però en general sí, potser que cobrin poc, i si es troben sols fa que mirin una mica on va la "pela".

— Com us distreieu els Jubilats per matar les hores?

— Jo ja "soc" dit que caminava, d'altres tenen un petit hort i el treballen i suposo que tots deuen fer quelcom per distreure's.

— Què vol dir per a vós la Jubilació?

— Pau i tranquil·litat.

— La jubilació, el "retiro", és una nova etapa o el final d'una altra?

— Les dues coses, el final d'unes obligacions i el començament d'un descans merescut, però sense pensar en la mort.

— El jubilat està content en general del que té, i del que es fa per a ell?

— Jo em penso que està bé, ara n'hi ha que sempre ploren i voldrien que es fes més per a ells.

— Hi ha alguna diferència entre la jubilació de la dona amb la de l'home.

— Em part sí, perquè la dona ha de fer la feina de la casa, cosa que l'home no l'ha de fer.

— No creieu que les obligacions haurien d'estar repartides en el 50% cadascú?

— Mira, hi ha homes que sí que ajuden a les seves dones i altres que no. Ara que abans eren altres temps.

— Aquí en el Casal la dona es posa en un costat i l'home a un altre. Perquè això?

— Sí, teniu raó, però crec que és degut al fet que les converses de les dones no interessen als homes i viceversa. Ara, també perquè molts dels jubilats que vénen aquí vénen sols sense la dona o el revés i els que vénen junts, que no són gaires, també estan junts.

— Pitu, per acabar què li falta falta aquí al Casal, que creieu que li manca?

— Què li fa falta? Sempre falten coses, però jo crec que està bé, no podem fer moltes coses aquí perquè és petit.

I així acabem un altre TEVA-MEVA en el qual hem volgut copsar la veu del jubilat a través d'en Pitu Geli, el nostre company i amic.

JUBILACIÓ!

per J. Oriol

Se m'ha demanat una petita col·laboració per a LA FARGA. No em puc sostreure'm a la petició perquè procedeix d'un bon amic. Tanmateix ni tinc ganes d'escriure ni sé quin tema tractar. Li explico al meu amic les meves dificultats i ell m'aplana el camí, dient: — Ja que es tracta d'una col·laboració per al Butlletí del Casal de Jubilats i vostè és ara un jubilat, parli'ns de la jubilació.

I bé, resignem-nos —mal sigui per una sola vegada— i parlem de la jubilació. A veure que en resulta. No, no us contaré la meua pròpia experiència: perquè és curta, perquè fa molt poc que he entrat en aquesta nova situació. A més, cada cas és diferent.

Jo he conegut gent a la que la jubilació els ha representat un gran desengany, un grau desencís: els interessos substitutius han fallat, els ressorts d'entreteniment no han funcionat —i tot ha anat en orris!. Acaben per enyorar obsessivament la rutina de la disciplina del treball perdut. Es senten inútils. La vida, per a ells, deixa de tenir sentit. A altres, en canvi, els ha representat un alliberament i gaudeixen cada moment del dia d'aquesta engrescadora, exhilarant, consciència de llibertat.

Són, és clar, dos casos extrems. Poseu-hi entre ells tant d'espai com us plagui, tantes gradacions, tantes matisacions com volgueu.

No sé per què, el cas és, però, que em ve al record un passatge

d'una lectura del llibre de francès dels meus juvenils anys escolar, quan n'aprenia les primeres nocions —de les quals no he passat— Deia així:

"Si jo fos ric, no em bastiria una casa al camp, sinó que, sobre el pendent ombrejat d'una agradable pujol, tindria una casa petita, rústica, una caseta blanca que em recordaria una mica el temps feliç de la meua joventut. Per pati tindria un corral, un hort per jardí i per parc un verger. Els fruits estarien a la discreció dels passants.

Allí, jo hi aplegaria la companyia d'amics, esdevinguts vilatans a la vila, més escollits que nombrosos. I amb ells ens lliurarlem a diversos plaers, els quals, al final del dia, no ens donarien altre maldecap que el de triar els de l'endemà.

L'exercici i la vida activa ens farien venir més gana i recercarlem nous gustos al paladar.

J. J. ROUSSEAU"

Amic jubilat —o a punt d'ésser-ho—: Si pots satisfer les teves necessitats econòmiques normals; si tens una salut normal —i normal és també, que, a la nostra edat, es tinguin xacres suportables— tu ets un home RIC, perquè ets LLIURE.

No necessites bastir una casa al camp, ni cap caseta rústica en el vessant ombriu d'un puig, ni et cap tampoc allunyar-te del teu entorn habitual. Si ets contemplatiu, la naturalesa t'ofereix les seves sempre canviants i incomparables bel·leses; i els homes, vianants calmosos o

apressats, satisfets o freturosos, t'ofrenen llurs curioses reaccions i comportaments. Si ets home actiu, dedica't a un plaent, moderat, saludable esport, o a qualsevol altre exercici físic: tal vegada tenir cura d'un hortet i assaborir així les seves delicadeses, rendiment merescut del teu esforç. Potser t'escaigui, perquè ets altruista, ajudar d'alguna forma a la comunitat. O bé, com que ets molt sociable, t'agradara una passejada, al matí, amb bona companyia i, a la tarda, en algun lloc de reunió, una tortúlia tot gustant un bon cafè; i després una partida de cartes, o escacs, o billar... allunyant així l'espectre de la soletat. Si tens afeccions artístiques, pinta, modela o esculpeix, o escriu, o toca un instrument: sentiràs el goig de la creació o l'harmonia. I tens la lectura, el teatre, el cinema, les conferències, la TV, les excursions i algun bon tiberi. Una canya de pescar o una escopeta de caça pot donar-te l'excitació de la captura. Possiblement tinguis algun nét de qui alguna vegada tens compte i entretens —que potser vas a recollir al col·legi o guarderia i que al veure't, corre a abraçar-te cridant "AVI" amb aquell entenedidor accent que li dóna la seva més confiada dependència. —, sobretot, el caliu de la llar, l'amor familiar...

Les eines de què disposes són certament molt i molt nombroses. Escolleix les que més t'escaiguin i utilitza-les amb decisió. Labora tossudament per la teua felicitat, la dels teus, la dels que tens a l'entorn. El temps s'escurça. Aprofita'l. És la teua darrera oportunitat!!

CULTU RALIA

LA FEIXINA

D'acord amb el programa d'actes el dia 77 de juliol va tenir lloc la feixina, com a última posada de la Festa Major, al Pla de l'Estacada.

Una quantitat molt respectable de gent va participar-hi. És de destacar la bona part de població arribada.

Xesco Boix va tenir una actuació extraordinària, va animar l'ambient amb un saber fer fora de lo corrent. De l'èxit que va tenir la cantada de l'Himne de Salt bona part li correspon a ell.

L'organització per part del Club Petanca és la seva línia molt bona.

LAPILASTRA

Tenim malauradament una notícia ben trista. Des de fa dos mesos la nostra companyia de Bescanó "Lapilastria", ja no surt. Pràcticament de la mateixa edat de LA FARGA, no ha pogut superar amb gaires mesos l'any de vida. Sembla que la seva no operació és transitoria. Així ho desitgem de cor i ens oferim per col·laborar en el que calgui. El nostre país necessita revistes noves, que es consolidin i sobretot que no desapareguin.

Aquest fet ens porta a una senzilla reflexió: LA FARGA lira encavant i sembla que te corda per estona. És una revista reconeguda i admirada. És la que desitjaria que fos setmanal, qui ens diu que és la revista de Salt de tots els temps, persones que creuen que és una de les millors de les nostres contrades. Potser el que no hem fet mai però sí que hem aplegat ara, és dir que La Farga és fruit de TOTS PLEGATS del Casal, de la lluita dels socis, dels col·laboradors i del Consell de Redacció. Ens hem deixat expressament els anuncis. Als anuncis volem dir-los que moltes revistes "peten" per la part econòmica. Volem dir-los que el seu suport és molt important per a nosaltres, i que hi seguim comptant com comptem amb la col·laboració de tots els elements que ja hem esmentat. A tots, els nostre reconeixement i la nostra enhorabona.

MER FÀBREGA

Foto Desalt

FOTOCONCURS "SALT INÈDIT"

La foto que presentem en aquest número correspon a una boma de pouar aigua, avui en desús per estar des de fa molt temps avariada.

Cal endevinar:

- 1) Com es diu el carrer on està situada?
- 2) Té alguna cosa a veure el nom del carrer amb la bomba de pouar aigua...?

Dirigiu les vostres cartes a: LA FARGA

Passeig Verdaguer, 1-SALT.

Entre qui ho endevini, es farà un sorteig. El guanyador podrà triar un lot per valor de 1.000 ptes obsequi d'Establiments PIUS XII.

SOLUCIÓ NÚMERO ANTERIOR

Cal dir que hem rebut moltes cartes amb les respostes correctes corresponent al número de Juliol/Agost, la qual cosa vol dir que el concurs es comença a animar.

Les respostes eren:

- 1) El nom propi del mas, és MAS RIBOT.
- 2) Es residència del MARQUÈS DE CAMPS.

Fet el sorteig entre totes les cartes que ho han encertat, el premi ha correspost a: Marta Paulí i Rigau, Hernán Cortés, 21-SALT

La guanyadora pot passar pel Casal (Redacció de LA FARGA), on se li farà entrega del Premi.

— Ens han preguntat: "Perquè l'únic diari que podem llegir al Casal és el de l'ex "Movimiento", que no ha dedicat mai ni dedica la més mínima atenció a la nostra llengua, tenint com tenim a Girona un dels dos diaris que a Catalunya es publiquen en català?" Qui pugui contestar, que contesti.

— Hem de celebrar la recuperació del company de redacció Joan Arnau, a qui una empipadora malaltia havia deixat temporalment fora de joc. Benvingut!

ÚLTIMA HORA

PUNT DIARI va fer-hi una enquesta

La gent de Salt desitja amb unanimitat la independència

GIRONA (De la nostra Redacció, per A.Q. i JCC). — Salt no vol ser Girona. Aquesta és la conclusió a la que arribarem ahir després de l'enquesta que PUNT DIARI va portar a terme entre diferents veïns de Salt. L'opinió general entre els trenta saltencs entrevistats fou de que Salt era un poble per ell mateix i per tant millor anar sols que amb Girona; malgrat tot, cal dir que la desinformació sobre totes les gestions portades a terme per aconseguir la seva independència era molt gran i els saltencs en general desconeixien que es fessin gestions per aconseguir aquesta separació.

Som conscients que aquesta entrevista no pot tenir cap valor estadístic, però reflexa l'opinió de la gent que durant una hora va voler contestar a les nostres preguntes. Gent triada a l'atzar, tot el que anava passant pel carrer Major va ser la que va respondre al qüestionari al que els van sotmetre els nostres redactors. No és el referèndum, però veieu aquí els resultats:

ta separació. Si Salt abans era un poble ara ho ha de tornar a ser; com a mínim rebaixarem una mica la burocràcia, no?"

Ramona, treballadora a la Coma-Cros de 50 anys: "No sé res de res de tot això i per a mi tot el que vagi bé, millor que millor; m'és igual junt o separat però que sigui el que sigui."

"Val més ser cap de sardina que cua de lluç". Evidentment, la seva resposta al possible referèndum seria un sí rotund a la independència de Salt.

Carme, de 18 anys, i en atur, ens deia que coneixia les gestions dutes a terme pels ajuntaments perquè les havia llegit al diari i creia que aniria millor una separació entre ambdós municipis perquè els impostos encara que no fossin inferiors com a mínim servirien per al bé de Salt i no anirien a Girona.

Per la seva banda, Ramona, de 50 anys i mestressa de casa,

que el que cal es que es governi ell mateix, per tant està completament d'acord amb tot el que es pugui fer per la independència.

Elena i Conxita són dues estudiantes de 18 anys cada una. Mentre Elena desconeix les gestions del consistori, Conxita n'està assebitada, ambdues prefereixen que Salt sigui un poble perquè és millor pel poble.

En Jaume, mecànic de 39 anys, també desconeix l'assumpte, però és partidari de l'independència, perquè li facilita totes les gestions burocràtiques i no haurà d'anar a Girona "per qualsevol

El poble de Salt és partidari de la independència municipal

La majoria de la gent desconeix les gestions que s'han fet a l'Ajuntament de Girona i al Consell Municipal (Plana 3)

SALT

Salt i Sarrià podran ésser independents abans de 2 anys

QIOSC

PUNT DIARI

Petició de referèndum

Els minuts anteriors als primers segons de l'Onze de Setembre varen ser especialment importants per a Salt i Sarrià. L'ajuntament acabava un llarg Ple, un altre llarg Ple, i l'Alcalde Nadal llegeix una moció conjunta presentada pels Regidors Curbel i Quintanas en representació dels grups socialista i comunista, demanant la remissió dels expedients d'annexió dels dos municipis a la Generalitat, i sol·licitant que Aquesta, en virtut de les competències de l'Estatut de Catalunya i dels Decrets darrerament emesos per la Conselleria de Governació i del Parlament, encaminades a endegar una consulta democràtica en els dos pobles, i a arbitrar les solucions legals que faran possible la satisfacció justa de llurs reivindicacions.

La moció fou aprovada per unanimitat. L'ajuntament de Girona aconsegueix així un pas fonamental conseqüent amb l'actuació administrativa i política derivada de la creació dels Consells Municipals. Els Consells Municipals, òrgans de representació, de gestió i de participació, cediran la seva autonomia negociada a la voluntat definitiva del poble. No és un camí d'un dia Però es un bon camí, en el qual, després de pujades i revolts, de cop albirar el perfil saludable de l'objectiu final.

Salt celebra el seu Onze de Setembre autònomament. Sarrià està tots aquests dies de Festa Major. Cada poble ha continuat treballant de manera diversa, cercant les solucions als seus problemes específics; cada poble ha continuat confiant els seus homes als destins comuns; cada poble ha mantingut amb lluita i amb constància una identitat no negociable ni annexionable per cap decret de consell de Ministres o sentència de Tribunal Suprem.

La història i el diàleg trobarà les noves bases sobre les quals s'estructura la convivència necessària entre aquestes comunitats. Els molts problemes no són pas obstacle per a les correctes solucions comencen per la responsabilitat d'atendre i esmenar errors i agressions anteriors. Que la voluntat de les Institucions sigui també la dels ciutadans.

Just M. Casero

L'ACUDIT foll *per Bugarec*ELS SOPARS
DE DURO

Les criatures que pugen ja no saben què vol dir "un sopar de duro". Com tampoc entenen l'expressió "alt com un sant Pau". La societat de consum, la civilització televisiva i la inefable escola d'E.G.B. se'ns han menjat els mots. I, a hores d'ara, ja no hi ha ningú que pugui "salvar-nos els mots i retornar-nos el nom de cada cosa". És una llàstima.

Deia això dels "sopars de duro" a propòsit de la tornada de vacances. Si sents la gent tot són "sopars de duro".

No fa pas gaires dies que en sentia uns —la senyora— que cantava les nits meravelloses —res— que van passar a la Costa Blava francesa. I jo sé positivament que tenien unes caguetes tan grosses que no gosaven ni sortir de la cambra de l'hotel, i que van haver de tornar a casa a corre-cuita. "Sopars de duro".

I aquella altre parella de coneguts meus que explicaven a les amistats la segona lluna de mel a Suïssa. I, al cap de dues setmanes, es divorciaven. "Sopars de duro".

O aquell jove que comentava les excel·lències de la vida a Londres. I es va passar la major part de les vacances pelant trumfes en un hotel dels voltants de l'Aeroport. "Sopars de duro".

La majoria dels qui expliquen "sopars de duro" s'han passat les vacances "vacil·lant" o arrossegant els peus cansats per qualsevol avinguda de qualsevulla ciutat europea. I no hi ha res més terrible i frustrador que arrossegar els peus cansats pels "boulevards" d'una grisa ciutat.

També n'hi ha que s'ho han passat bé; però aquests no solen dir res, els sapastres. I també n'hi ha que s'ho han passat malament i ho diuen; però, d'aquests val més no parlar-ne. Tothom estima la sinceritat, però ningú no estima els sincers.

BURXETA